

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
21 У 22708/21
Дана 13.07.2023.године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Снежане Бјелановић и мр Николе Китаровића, чланова већа, са судским саветником Јеленом Поповић, записничарем, у управном спору по тужби тужиоца АА, ..., ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Београд, Кнеза Милоша број 20, ради поништаја решења број: 434-00-00062/2021-39 од 12.07.2021. године, у предмету утврђивања накнаде за коришћење јавне површине за 2020. годину, у нејавној седници већа одржаној дана 13.07.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Београд број: 434-00-00062/2020-39 од 12.07.2021. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновни поступак и одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Градске управе града Београда, Секретаријата за јавне приходе, Одељења Вождовац, број: XXVI-01-439-1О/237/2020-019 од 13.10.2020. године. Ожалбеним решењем тужиоцу је утврђена накнада за коришћење јавне површине за 2020. годину, за оглашавање за сопствене потребе и за потребе других лица, за 5 рекламних панова ближе означених у диспозитиву ожалбеног решења, на адреси у ул. ..., зона -3, Вождовац, за период од 1.1.2020. године до 31.12.2020. године у укупном износу од 808.444,44 динара, што дневно износи 2.208,86 динара, који је износ накнаде обвезник дужан да плаћа месечно сходно броју дана у месецу, до 15. у месецу. Доспеле а неизмирене обавезе обвезник је дужан да уплати у року од 15 дана од дана достваљања овог решења на рачун означен у диспозитиву ожалбеног решења. На износ утврђене обавезе који није плаћен у прописаном року обрачунава се и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној

за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто. Одређено је да уколико обвезник доспеле, а неизмирене обавезе не плати у прописаном року наплата ће се извршити принудним путем, уз напомену да трошкови принудне наплате падају на терет обвезника и да жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 06.10.2021. године, тужилац оспорава законитост решења туженог, са разлога прописаних одредбом члана 24. став 1), 3) и 4) Закона о управним споровима. Истиче да се средства за оглашавање, која су постављена на основу решења надлежног органа број 344.19-1462/2019 од 02.09.2019. године, не налазе ни на једној од површина које су дефинисане као јавне површине, већ на непокретности у власништву тужиоца, због чега не постоји основ за наплату ожалбеним решењем утврђене накнаде, јер тужилац није корисник јавне површине. Указује да је нејасно на који начин се конкретним средством за оглашавање, врши утицај на расположивост, квалитет или неку другу особину јавне површине а што је, према наводима из оспореног решења, био основ за утврђивање предметне накнаде, с обзиром да првостепено решење на те околности не садржи разлоге о одлучним чињеницама. Поред наведеног, тужилац наводи и да је првостепени орган као основицу за обрачун накнаде погрешно узео укупну, уместо коришћене површине конкретног објекта за оглашавање. На основу изнетих и осталих разлога наведених у тужби, предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом на поновно одлучивање.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, обавестио суд да остаје при разлозима из оспореног решења. Предложио је да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног произлази да је првостепени орган утврдио тужиоцу накнаду за коришћење јавне површине за оглашавање за сопствене потребе и потребе других лица, на адреси ..., трећа зона, Вождовац, за период од 1.1.2020. године до 31.12.2020. године, у укупном износу од 808.444,44 динара, на основу података којима располаже, а који су од значаја за утврђивање предметне накнаде, сагласно Одлуци о накнадама за коришћење јавних површина за територију града Београда. Основ утврђивања накнаде су рекламни панои, односно средства за оглашавање по решењу Градске управе града Београда, Секретаријата за саобраћај, Сектора за путеве број IV-07 344.19-1462/2019 од 02.09.2019. године. Тужени орган је, у поступку по жалби, нашао да је првостепеним решењем правилно утврђено чињенично стање, те да је правилном применом законских прописа тужиоцу утврђена предметна накнада. Ценећи жалбене наводе тужени је нашао да је првостепеним решењем, сагласно одредби члана 2. став 1. тач.2) Одлуке о накнадама за коришћење јавних површина за територију града Београда и члана 236. став 1. тач.2) Закона о накнадама за коришћење јавних добара, правилно утврђено да је тужилац обвезник накнаде за коришћење јавне површине, односно корисник јавне површине по решењу Градске управе града Београда, Секретаријата за саобраћај, Сектора за путеве број IV-07 344.19-1462/2019 од 02.09.2019. године. Ценећи жалбене наводе тужени је нашао да је првостепеним решењем, сагласно одредби члана 2. став 1. тач.2) Одлуке о накнадама за коришћење јавних површина за територију града Београда и члана 236. став 1. тач.2) Закона о накнадама за коришћење јавних добара, правилно утврђено да је тужилац обвезник накнаде за коришћење јавне површине. Поред наведеног, тужени је нашао и да је првостепени орган, у ожалбеном решењу, цену од 20,76 динара по дану за рекламни пано правилно утврдио на основу тарифног броја 2. тачке 2. Тарифе накнада

за коришћење јавних површина, а коришћену површину конкретног објекта која се користи за оглашавање у складу са тарифним бројем 2. став 1. Тарифе, која је саставни део наведене Одлуке, али да исто није од утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари. Сагласно наведеном, са позивом на одредбу члана 151. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, тужени орган је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 141. став (4) Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС" бр. 18/16 и 95/18) прописано је, између осталог, да образложење мора да буде разумљиво и да садржи кратко излагање захтева странке, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива.

Одредбом члана 102. став (1) истог закона прописано је да орган утврђује чињенице и околности од значаја за поступање у управној ствари.

По налажењу Управног суда, основано се наводима тужбе указује на незаконитост оспореног решења, будући да је тужени повредио правила поступка прописана одредбом члана 141. став (4) Закона о општем управном поступку, јер разлози дати у образложењу оспореног решења не произлазе из списка предмета и не упућују на одлуку у диспозитиву истог. Не може се прихватити као ваљана оцена туженог да је правилно првостепени орган утврдио да је тужилац корисник јавне површине, па самим тим и обвезник накнаде за коришћење јавне површине, сагласно члану 3. Одлуке о накнадама за коришћење јавних површина за територију града Београда ("Службени лист града Београда" бр. 118/19...114/19), с обзиром да из решења Градске управе града Београда, Секретаријата за саобраћај, Сектора за путеве број IV-07 344.19-1462/2019 од 02.09.2019. године, која је била основ за утврђивање накнаде, не произлази да је тужиоцу одобрено постављање средстава за оглашавање на јавној површини, већ на зградама, оградама и сл., која места, само по себи, не представљају јавну површину. Поред наведеног, позивање туженог на тарифни број 2. тачку 2. подтачку 1) Тарифе накнада за коришћење јавних површина, која је саставни део наведене Одлуке, без навођења разлога за примену истог, не може се прихватити као правилно, јер представља паушалну примену права. Наведеним тарифним бројем 2. тачка 2. је прописано да се за коришћење површине и објекта за оглашавање за сопствене потребе и за потребе других лица којим се врши непосредни утицај на расположивост, квалитет или неку другу особину јавне површине, за сваки цео и започети м² простора који се користи, утврђује накнада дневно сразмерно времену коришћења. Тужени није навео доказе који указују да се ради о јавној површини, нити разлоге да тужилац оглашавањем врши непосредни утицај на расположивост, квалитет или неку другу особину јавне површине.

Са изнетих разлога, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, у складу са чланом 42. став 1. истог закона. У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење о жалби тужиоца, придржавајући се примедба суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 13.07.2023. године, 21 У 22708/21

Записничар
Јелена Поповић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић, с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

НМ